

Rendelkező rész

- 1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 90. cikkének (1) bekezdésében használt „megszűnés”, „felmondás” és „elállás” fogalmakat úgy kell értelmezni, hogy magukban foglalják azt az esetet, amikor a zárt végű pénzügyi lízingszerződés keretében a lízingbeadó már nem követelheti a lízingbevevőtől a lízingdíj megfizetését, mivel a lízingbeadó a lízingszerződést a lízingbevevő szerződésszegése miatt felmondta.
- 2) Abban az esetben, ha valamely lízingszerződést véglegesen megszüntettek a lízingbevevő által fizetendő törlesztőrészek nemfizetése okán, a lízingbeadó hivatkozhat a 2006/112 irányelv 90. cikkének (1) bekezdésére valamely tagállammal szemben a hozzáadottérték-adó alapjának csökkentése érdekében, jóllehet az alkalmazandó nemzeti jog egyrészt az ilyen esetet az e cikk (2) bekezdése szerinti „nemfizetésnek” minősíti, másrészt pedig nemfizetés esetében nem teszi lehetővé az adóalap csökkentését.

⁽¹⁾ HL C 364., 2016.10.3.

A Törvényszék (kilencedik tanács) T-369/15. sz., Hernández Zamora, SA kontra az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) ügyben 2017. február 17-én hozott ítélete ellen a Hernández Zamora, SA által 2017. április 27-én benyújtott fellebbezés

(C-224/17. P. sz. ügy)

(2017/C 412/18)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: Hernández Zamora, SA (képviselő: J. L. Rivas Zurdo abogado)

A többi fél az eljárásban: az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO), Rosen Tantau KG

A Bíróság (hetedik tanács) 2017. október 19-én hozott végzésével a fellebbezést elfogadhatatlannak nyilvánította.

2017. május 5-én benyújtott kereset – Európai Bizottság kontra Magyarország

(C-235/17. sz. ügy)

(2017/C 412/19)

Az eljárás nyelve: magyar

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselők: L. Malferrari és Havas L., meghatalmazottak)

Alperes: Magyarország

Kereseti kérelmek

A Bizottság arra kéri a Bíróságot, hogy

- állapítsa meg, hogy Magyarország – a termőföld hasznélvezetére vonatkozó korlátozó szabályozás elfogadásával – nem teljesítette az Európai Unió működéséről szóló szerződés 49. és 63. cikkéből, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 17. cikkéből eredő kötelezettségeit; valamint
- kötelezze a Magyarországot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság szerint a kérdéses magyar szabályozás – a mező- és erdőgazdasági földek használatának kirívóan aránytalan korlátozásával – nem egyeztethető össze Magyarországnak az Európai Unió működéséről szóló szerződés 49. és 63. cikkéből, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 17. cikkéből eredő kötelezettségével.

A használati jogosultságok ex lege megszüntetése az EUMSZ. 49. cikke szerint garantált letelepedés szabadsága korlátozásának minősül. Ez különösen azért igaz, mert a használati jog megszüntetésével az addigi jogosultak számára lehetetlenné vagy aránytalanul nehezzé válik, hogy Magyarországon telephelyet létesítsenek (vagy termőföldre használati jogcímet szerezzenek) annak érdekében, hogy ott végezzék tevékenységüket, és az önállóan végzett gazdasági tevékenységgel elősegítsék az Unión belüli gazdasági és társadalmi összefonódást. A Bizottság álláspontja szerint a használati jogosultság ex lege megszüntetése alkalmas a letelepedés szabadsága gyakorlásának akadályozására vagy kevésbé vonzóvá tételére.

A magyar szabályozás szintén sérti a tőke szabad mozgását, mivel hatására nem magyar állampolgár befektetőknek magyarországi ingatlanon való befektetését akadályozza, korlátozza. A szabályozás hatására a fennálló használati jogosultságok értéke csökken, ami szintén a tőke szabad áramlásának korlátozását jelenti.

A magyar szabályozás közvetett diszkriminációt valósít meg, hátrányos megkülönböztetést alkalmaz a nem magyar EU-s állampolgárokra vonatkozóan.

A szabadságok fenti korlátozása nem kimenthető. Nem kimenthető a Szerződésben biztosított kimentési indokokkal, vagy egyéb kimentési indokokkal, amiket a magyar kormány az eljárás során felhívott.

Különösen nem elfogadható a magyar kormány érvelése, miszerint a korlátozás szükségessége egy jogellenes állapot felszámolásával igazolható. A Bizottság számára nem elfogadható az a – bizonyítást egy konkrét esetben sem nyert – általános vélelem, miszerint minden, külföldiek által Magyarországon létesített termőföldre alapított használati szerződés alapításánál fogva jogellenes és érvénytelen. Nem elfogadható továbbá az az érv sem, hogy a jogellenesség a 2002 előtt hatályban lévő jogszabályi rendelkezések által megkívánt devizahatósági engedély hiányából vezethető le minden egyes használati szerződés esetében.

A magyar jogszabályok által bevezetett korlátozás nem felel meg az arányosság követelményének, mivel nem alkalmas a kitűzött célok megvalósítására, továbbá a szabályozás jócskán korlátozóbb annál, mint ami a kívánt célok elérése érdekében szükséges.

A magyar szabályozás nem felel meg a jogbiztonság és bizalomvédelem elvéből fakadó elvárásoknak, nem biztosít megfelelő kártérítést a használati jogok megszüntetéséből, illetve korlátozásából fakadó hátrányok elszenvedői számára.

A Bizottság álláspontja szerint a kérdéses magyar szabályozás ellentétes a Charta 17. cikkében garantált tulajdonhoz való joggal. A tulajdoni jogosultsággal való interferencia megvalósul bizonyos esetekben akkor is, ha a jogsértés nem terjed ki a „tulajdon” mindhárom elemére (használat, birtoklás, rendelkezés).

**A Törvényszék (nyolcadik tanács) T-580/16. sz., Azoulay és társai kontra Európai Parlament ügyben
2017. április 28-án hozott ítélete ellen Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard és Darren
Neville által 2017. június 28-án benyújtott fellebbezés**

(C-390/17. P. sz. ügy)

(2017/C 412/20)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbezők: Irit Azoulay, Andrew Boreham, Mirja Bouchard, Darren Neville (képviselő: M. Casado García-Hirschfeld ügyvéd)

A másik fél az eljárásban: Európai Parlament